

ního sponzora, což s sebou přinese zásadní změnu ceremoniálu. V minulosti bylo zvykem vyhlášení pojímat jako koncertní, veřejnosti přístupnou událost, během níž každý z nominovaných odehrál jednu skladbu ze soutěžního alba. K tomu letos nedojde. Televizní přenos na BBC sice zůstane zachován, ovšem jakou podobu bude mít a kdy se odehraje, ještě není známo. Navenek to každopádně znamená, že podobně jako ve světě výtvarného umění i v hudební branži začíná koncept cen ztrácet punc hlavních událostí roku, které hýbou trhem. ©

Pavel Turek

stranu aktualizuje, ale současně jim přiznává stáří. Každá ze skladeb z minulosti do jisté míry pomáhala stvořit to, čím se The Raveonettes jako kapela stali. Nyní jim to Sune Rose Wagner a Sharin Foo vracejí, ale zacházejí s nimi podle svého, jako by to už byly jejich vlastní písně. ©

Pavel Turek

VÝSTAVA TÝDNE

K nejzajímavějším akcím přibližujícím aktuální dění na našich vysokých uměleckých školách patří ty, které jednotlivé školy vzájemně propojují. Tak jako nyní výstava **Souostroví zaujetí**, kterou pro pražskou Trafo Gallery připravili kurátoři Karel Srp a Jan Kudrna. Vybrali do ní práce jednoho nedávného absolventa a jedenácti stále studujících ze čtyř škol, konkrétně pražské AVU, plzeňské FDU, ostravské FuOU a bratislavské VŠVU.

Výstava se soustředí hlavně na malbu. V ní už pár let vyniká například Lucie Hošková (25), která pro čerstvý výstup na tři měsíce pohřbila do země malířské plátno, aby ho následně „dekompostovala“ a vytvořila na něm další ze svých explicitních kreací na téma láska a nenávisť, život a smrt, radost a zmar. Jedno z děl se jmenuje *Co kdybychom se, drabý, oběsili?* a autorka na něm opět do posledního místečka využívá svou schopnost kombinovat rozličné techniky od stehování až po malování kávou. Bližší pohled na její pozoruhodně se rozvíjející tvorbu je mimo chodem souběžně k dispozici na její samostatné prezentaci v pardubickém sklepním prostoru Art Space NOV s názvem *Pach vagíny a dezinfekce*.

Ale vraťme se do Holešovic. K vidění jsou tu také reliéfy Lilly Gombos

(25) odkazující ke gotické subkultuře, které navenek působí pevně a odolně, ve skutečnosti jde však o velmi křehké práce z recyklovaného materiálu. Něco podobného by se vlastně dalo říci i o díle Zhatery Runy (28), která proměnila zadní samostatnou místnostku galerie v prostor doslova přetékaající jejími malbami a instalacemi. Jako by tu ze sebe od země až po strop vychrlila veškeré úzkosti a nechala je zhmotnit v artefaktech neodbytně připomínajících nejtemnější tvorbu Vladimíra Skrepla, u kterého ostatně na AVU pár semestrů studovala.

Největším objevem je pro mě na výstavě aktuální spolužačka Zhatery

Runy z malířského ateliéru Julia Reichela a Milana Mikuláščíka Natálie Želeva (25). Jak už naznačují názvy obrazů (*Doma v Erlangenu*, *Doma v Mejtě*, *Doma v Táboře*), autorka plátna využívá jako jakýsi zpětný deník. Jsou pokrytá vzpomínkami na její dětství, u kterého vůbec není divu, že má potřebu se s ním neustále vyrovnávat. Na plátnech se potkávají postavičky ze seriálu *Teletubbies* s popelníky přetékaajícími vajgly, kolem silnic (jeden z hlavních autorčinných motivů) rostou květiny s lidskými obličejí, na obzoru se před paneláky procházejí monstra ze série *Stranger Things* a stolní fotbalík má místo figurek na ovládacích tyčích připevněné injekční stříkačky

FOTO: TRAFOGALLERY

FOTO: TRAFOGALLERY

a párky v rohlíku. Střídají se tu místa, kde autorka musela žít, i lidé, se kterými musela žít.

O konkrétnějších obrysech osobního příběhu Želevy se návštěvníci mohou dozvědět ze stránek dětsky laděných komiksů, které jsou přilepené do rohů obrazů. Na jednom z nich probíhá tento dialog: „Mami, jsem ráda, že si se mnou hraješ na delfinárium, ale slintáš jako pes. Našla jsem ty stříkačky. Už mi je 5. Opustím vás.“ – „Krávo, proč jsi je vytáhla?!“ Letos jsem neviděl moc uměleckých prací, které by na mě zapůsobily s takovou intenzitou. ©

Jan H. Vitvar